

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyně JUDr. Ilony Lövyové a Mgr. Daniely Teterové ve věci

žalobce: **Bc. Miroslav S.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendlíků 1396/9, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Mgr. Jaroslav Kocinec, LL.M.**, IČO 71468706
sídlem Exekutorský úřad Frýdek-Místek, Farní 19, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupenému advokátem Mgr. Milanem Kvasnicou
sídlem Na Úvoze 392, 735 52 Bohumín-Záblatí

o zaplacení 52.755,70 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného do rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 26. 2. 2018, č. j. 116 C 9/2017-124

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení **4.259 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobce.

Odůvodnění:

1. Okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 52.755,70 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 19. 4. 2016 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku (I.) a dále zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 28.506 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku zástupci žalobce (II.).
2. Proti rozsudku podal žalovaný odvolání, kterým se domáhal jeho změny tak, že žaloba bude zamítnuta. Odvolání odůvodnil tím, že okresní soud nesprávně posoudil jeho pasivní legitimaci. Žalovaný jakožto soudní exekutor, vystupuje v rámci exekučního řízení v různých postaveních, která je třeba odlišit. Pakliže je jeho nárok na odměnu soukromoprávní povahy, má soudní exekutor vůči dalším účastníkům v tomto ohledu v řízení i soukromoprávní postavení. Jinak je tomu ale v případě nároku povinného na vydání plnění vymoženého v rámci exekuce. Zde se jedná o vztah veřejnoprávní, kde soudní exekutor vystupuje jako orgán veřejné moci. Za takových okolností nemůže být žalovaný v daném sporu pasivně legitimován, když ve vztahu k žalobci (bývalému povinnému) vystupoval a stále vystupuje jako orgán veřejné moci a žalobce vůči němu uplatňuje veřejnoprávní pohledávku, která vznikla v důsledku exekuční činnosti, tedy při výkonu moci veřejné. Tento názor podporují i závěry uvedené v rozhodnutí Kárného senátu Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 4. 4. 2014, č. j. Kse 5/2013-45, nebo v rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33 Cdo 5127/2007. Charakterem nedůvodně zaplacené částky na nákladech exekuce se zabýval i Ústavní soud ve věci sp. zn. IV. ÚS 3017/15, ze dne 10. 2. 2016. Na základě těchto závěrů lze uzavřít, že nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení nemůže vzniknout. Může se jednat nanejvýše o škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, za kterou primárně odpovídá účastníkovi stát, a to na základě § 32 odst. 1 zák. č. 120/2001 Sb., exekuční řád v kombinaci s § 4 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Okresní soud pochybil, pokud žalovanému přiřkl dostatek pasivní legitimace v projednávaném sporu a usoudil, že je kompetentní v dané věci rozhodovat. Dále žalovaný namítal, že okresní soud nesprávně právně posoudil aplikaci § 47 odst. 7 e. ř., dle kterého provedením exekuce a zastavením exekuce zanikají účinky všech vydaných exekučních příkazů. Okresní soud nesprávně uzavřel, že na základě této právní normy zastavením exekuce zanikají všechny exekuční příkazy včetně příkazu k úhradě nákladů exekuce. Tento výklad je však logicky chybný a tato norma na uvedený skutkový stav nedopadá. Tato norma má za účel minimalizaci zásahů do majetkové sféry dlužníka. Zaplacením nebo zastavením došlo ke skončení exekuce, proto zanikají pouze účinky – omezení v nakládání s majetkem ze strany dlužníka. Ad absurdum, kdyby bylo přistoupeno na argumentaci soudu, pak by vždy, když dlužník zaplatí exekučně vymáhanou částku a exekuce byla skončena vymožením, došlo ke „zrušení“ příkazů k úhradě nákladů exekuce a soudní exekutor by byl bezdůvodně obohacen a vydán napospas všem bývalým povinným. I z odborné literatury vyplývá, že účinky exekučních příkazů, které trvaly v průběhu exekuce, zůstávají zachovány. V souvislosti se zastavením exekuce je nutno rovněž aplikovat § 271 o. s. ř. ve spojení s § 52 e. ř., které okresní soud rovněž nesprávně interpretoval a následně aplikoval na projednávanou věc. Jak již bylo uvedeno shora, v osobě exekutora se prolínají jak oprávnění orgánu státní moci, tak práva a povinnosti běžného subjektu soukromoprávních vztahů, který svoji činnost vykonává za účelem dosažení zisku, tedy jako podnikatel. Otázku, která z těchto dvou podstat exekutora při právním posouzení věci převládne, je nutné řešit případ od případu. Z rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. 30 Co 341/2003 a Městského soudu v Praze sp. zn. 14 Co 527/2003 plyne, že kdykoliv soudy rozhodovaly o nákladech soudního exekutora, ponižovaly jej z vrchnostenského postavení na roveň ostatním účastníkům řízení. Ohledně nákladů tedy soudy na soudního exekutora hledí jako na účastníka řízení, jenž má právo podat odvolání, jedná se o jeho vlastní, soukromoprávní nárok. Jestliže se v případě nákladů na soudního exekutora hledí jako na účastníka řízení, pak v případě, že je exekuce zastavována, uplatní se dle § 52 e. ř. plně ustanovení § 271 o. s. ř. Pokud má soudní

exekutor povinnému vracet, co mu zaplatil na náhradě nákladů exekuce, musí být dle žalovaného kumulativně splněny podmínky 1) soud v řízení o zastavení exekuce rozhodl o zrušení příkazu k úhradě nákladů exekuce, a 2) soud v řízení o zastavení exekuce uložil exekutorovi vrátit povinnému na nákladech exekuce, co mu povinný již zaplatil. V tomto případě však ani jedna z těchto podmínek nenastala. S tímto závěrem koresponduje náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/14, ze dne 24. 2. 2015. K obdobnému závěru dospěla také odborná literatura. Správnost postupu dle § 52 e. ř. ve spojení s § 271 o. s. ř. ještě v exekučním řízení dovozuje žalovaný také z rozhodnutí Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, ze dne 4. 10. 2016, č. j. 54 Co 589/2016-89. Z uvedeného tak vyplývá, že ke vzniku bezdůvodného obohacení žalovaného nemohlo dojít, když právní důvod k plnění žalobce (bývalého povinného) neodpadl, jelikož vydané příkazy k úhradě nákladů exekuce soudem zrušeny nebyly. V daném případě se ze strany žalovaného nemohlo v žádném případě jednat o bezdůvodné obohacení. Již Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. I. ÚS 290/2005, konstatoval, že pokud je exekutor pověřen provedením exekuce, vzniká mu tím nárok na úplatu, za niž tuto činnost provozuje. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 22. 1. 2015, sp. zn. III. ÚS 2516/2014, vyslovil, že právo exekutora na odměnu za provádění exekuční činnosti, jakož i na úhradu vynaložených nákladů exekuce, mu nelze upírat bez toho, aby došlo k přezkoumatelnému zohlednění a vyhodnocení jeho činnosti v exekučním řízení. Nárok soudního exekutora na odměnu tak vzniká odvedením práce, ke které byl soudní exekutor pověřen exekučním soudem, a to pro stát. Nelze rovněž pominout, že exekuční titul je považován za nicotný z důvodu formálního nedostatku, nikoliv proto, že by dluh žalobce neexistoval. V průběhu exekučního řízení bylo dokázáno, že žalobce skutečně finanční prostředky od oprávněného obdržel, svůj dluh však řádně neuhradil a oprávněný tak musel přistoupit k jeho vymáhání v rámci exekučního řízení. Nesouhlasí se závěry okresního soudu, že se v daném případě vzdal práva na náhradu nákladů exekuce, když oprávněnému neuložil povinnost k náhradě nákladů exekuce. V době, kdy rozhodoval o zastavení předmětné exekuce, neexistoval v tehdy dostupné judikatuře jednotný názor, kdo nese náklady exekuce v případě zastavení exekuce z důvodu neplatnosti rozhodčí doložky. Z ustálené judikatury přitom plyne, že oprávněný by měl nést náklady exekuce výjimečně a v odůvodněných případech, kdy jednoznačně zavinil zastavení exekuce. K sjednocení judikatury ohledně exekučních titulů vzniklých na základě neplatných rozhodčích doložek přitom došlo až rozhodnutím velkého senátu Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 31 Cdo 958/2012. Dále žalovaný odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1219/2015, ze dne 19. 7. 2016, sp. zn. IV. ÚS 2860/2015, ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. II. ÚS 1500/2015. Žalovaný má za to, že nelze zcela odmítnout i povinnost povinného nést náklady exekuce i v případě exekuce nařízené na základě formálně nevykonatelného exekučního titulu. Jeho zavinění je možno spatřovat zejména v jeho pasivitě v průběhu exekučního řízení. Za pravdu mu dává i usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2016, sp. zn. III. ÚS 82/2016. Na základě uvedeného shora je tak zřejmé, že žalovaný neměl v úmyslu zcela se vzdávat práva na úhradu nákladů exekuce, když pouze nezavázal k povinnosti hradit náklady exekuce oprávněného za situace, kdy měl za to, že oprávněný zastavení exekuce nezavinil. Žalovanému je známo, že v případě změny judikatury se v praxi nejčastěji uplatňuje princip incidentní retrospektivy, které však má své mantinely. Výjimky jsou dány zejména specifiky nastalých situací, které založí intenzivnější zájem na ochraně legitimního očekávání adresátů právních norem. V tomto případě jsou žalovaným tato specifika spatřována zejména v existenci samotného hmotněprávního závazku žalobce vůči oprávněnému, který byl v exekučním řízení prokázán, přičemž žalobce na dluh ničeho nehradil, a oprávněný tak zcela po právu usiloval o vynucení splnění povinnosti ze strany nynějšího žalobce. Zároveň žalovaný jako soudní exekutor neměl jak ovlivnit to s kým a za jakých podmínek žalobce uzavřel, pro sebe pravděpodobně krajně nevýhodnou smlouvu, kterou následně nedodržel a půjčené peníze nevrátil, čímž přiměl svého smluvního partnera činit kroky k tomu, aby se domohl úhrady své pohledávky. Žalovaný nenavrhol smluvním stranám, aby si sjednaly rozhodčí doložku,

ani nenavrhoval její formulaci. Žalovaný na základě vydaného rozhodčího nálezu nenavrhl provedení exekuce a ani neměl jakoukoliv možnost ovlivnit, zda bude její provedení nařízeno. Byl to totiž exekuční soud, kdo autoritativně v usnesení o nařízení exekuce rozhodl, že exekuce bude provedena a kdo uložil žalovanému, aby exekuci prováděl. Žalovaný tak pouze respektoval rozhodnutí soudu, řídil se jím, exekuci prováděl a hradil nemalé náklady související s prováděním exekuce. Jestliže žalovaný pouze plnil to, co mu bylo uloženo soudem, vnímá svou potencionální povinnost nést náklady provedené exekuce sám, ačkoliv byla exekuce vedena v souladu s právními předpisy, v rozporu s pojmem spravedlnosti. Soud prvního stupně měl při svém rozhodování vzít v úvahu, že v případě změny judikatury by měl být v obdobných případech primárně odpovědný za vzniklou škodu stát (viz rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. I. ÚS 2511/2016). V daném případě se však osobou s nejsnáze uplatnitelným nárokem vůči státu případně vůči rozhodci jeví žalobce, jakožto bývalý povinný. Jeho nárok na náhradu újmy by byl zřejmý a byl by podložený nejen příkazem k úhradě nákladů exekuce, nýbrž i celým exekučním spisem, z něhož vyplývá, že došlo ke snížení hodnoty majetku povinného, žalobce, o jakou částku a jak s ní bylo naloženo. Pokud by se však náhrady škody měl domáhat soudní exekutor, byl by nucen vyčíslovat ušlý zisk, přičemž ušlý zisk nelze zaměňovat s ušlým obratem. Proto by musel vynaložit nemalé náklady na vypracování znaleckého posudku, kde bude vypočteno, jaká částka by žalovanému z přiznané náhrady nákladů exekuce nakonec po odečtení všech jeho skutečných výdajů zbyla. Okresní soud nedostatečně zohlednil jeho námitku promlčení práva žalobce na vydání bezdůvodného obohacení, když uzavřel, že promlčecí lhůta započala běžet teprve pravomocným rozhodnutím o zastavení exekuce. Za situace, kdy rozhodčí doložka byla absolutně neplatná a v důsledku toho rozhodčí nález nicotný, mohlo být nicotné také pověření soudního exekutora exekučním soudem k provedení exekuce. Pokud by bylo nicotné pověření k provedení exekuce, pak by byl nicotný i příkaz k úhradě nákladů exekuce. V takovém případě by bylo vymožené plnění na náklady exekuce plněním bez právního důvodu od samého počátku. Judikatura ohledně rozhodčích doložek byla známa až od roku 2011. Pokud tedy soudní exekutor vymohl na povinném plnění kdykoliv poté, počala žalobci běžet subjektivní promlčecí lhůta od okamžiku vymožení. Pokud žalobce podal žalobu teprve v roce 2017, učinil tak více než šest let poté, co došlo ke změně rozhodovací praxe ohledně platnosti sjednávaných rozhodčích doložek, a více než tři roky poté, co bylo naposled vymoženo plnění na náklady exekuce.

3. Žalobce navrhoval potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Okresní soud své rozhodnutí opřel o ustanovení § 47 odst. 7 zák. č. 120/2001 Sb., exekučního řádu (dále jen e. ř.). Náklady exekuce byly účtovány v rámci příkazů k úhradě nákladů exekuce dle § 88 e. ř., když realizace vymožení byla uskutečněna prostřednictvím exekučních příkazů, jejichž účinky zanikly dle citovaného ustanovení. Otázkou tak může být jen to, zda zanikly i účinky příkazů k úhradě nákladů exekuce (dále jen PUNE). PUNE je zvláštní rozhodnutí se zvláštním opravným prostředkem (námitkami), když PUNE vychází z presumovaného procesního úspěchu oprávněného v řízení, tedy v průběhu exekuce jsou náklady exekuce účtovány povinnému ve prospěch exekutora. Pokud však dochází k zastavení exekuce, je o nákladech exekuce rozhodováno nově jako celku Odborný komentář k § 89 e. ř. stanoví, že usnesení o zastavení exekuce bude proto zpravidla obsahovat jednak výrok o jejím zastavení, jednak výrok o uložení povinnosti účastníka zaplatit exekutorovi náklady exekuce a dále výrok upravující náklady mezi účastníky řízení navzájem. Výše nákladů musí být v usnesení o zastavení exekuce konkrétně vyčíslena a odůvodněna Při určení výše nákladů může soud nebo exekutor vycházet i z příkazu k úhradě nákladů exekuce, pokud již (výjimečně) před zastavením nabyl právní moci, ačkoliv zastavením exekuce zaniká jeho účinnost. Příkazy k úhradě nákladů exekuce nejsou v dalších exekucích jako exekuční tituly uplatňovány, neboť exekučním titulem je samo usnesení, jímž byla exekuce zastavena. Pokud je tedy exekuce zastavena, pozbývají PUNE účinků, neboť o nákladech se rozhoduje v usnesení o zastavení exekuce jako celku. V dané věci lze uzavřít, že tímto byly dříve vydané PUNE nahrazeny novým rozhodnutím, a to tak, že soudní

exekutor nemá nárok na náhradu nákladů exekuce. Tedy odpadl právní důvod, pro který disponoval žalovaný náklady exekuce vymoženými na žalobci. Pokud žalovaný zpochybňuje svou pasivní legitimaci, pak v řízení o zastavení exekuce a rozhodování o nákladech exekuce vystupuje soudní exekutor jako účastník řízení a je mu přiznáno právo odvolání. Tedy v případě rozhodování o nákladech exekuce je exekutor v rovné pozici jako účastníci řízení, byť je pravdou, že o těchto nákladech může soudní exekutor rozhodovat i sám. Účastníci řízení ale mají opravný prostředek. Žalovaný se dovolává nedostatku své pasivní legitimace s odkazy na rozhodnutí soudů, které řešily právně a skutkově jiné situace, kdy soudní exekutoři měli uloženou povinnost náklady vrátit, a to jako orgánu veřejné moci. V tomto případě však odpadl právní důvod, proč si žalovaný finanční prostředky ponechal, a vzniklo bezdůvodné obohacení na straně žalovaného. Nejednalo se o chybný úřední postup a ani úřední postup obecně. Žalobce odkázal na rozhodnutí NS ČR ze dne 16. 6. 2017, sp. zn. 20 Cdo 2528/2016, které jeho právní argumentaci přisvědčuje s tím, že vymožené plnění je třeba identifikovat s bezdůvodným obohacením. Pokud by snad mělo platit, že na straně žalovaného nevzniklo bezdůvodné obohacení, je třeba konstatovat, že žalovaný způsobil žalobci újmu odpovídající žalované částce, když pak žalovaný za danou újmu odpovídá ze zákona dle § 32 odst. 1 e. ř. Exekutor se povinností zproští, prokáže-li, že újme nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na něm požadovat, což zjevně naplněno nebylo. Soud není vázán právní kvalifikací žalobce, a pokud by seznal, že nedošlo k bezdůvodnému obohacení, ale k újmě, nic nebrání překvalifikování skutkového stavu soudem. Ustanovení § 32 odst. 3 e. ř. odpovědnost exekutora nevyklučuje, když je třeba konstatovat, že odpovědnost soudního exekutora stojí vedle odpovědnosti státu za špatný úřední postup. Žalobce může s žalovaným souhlasit, že odvedl práci a měl by ji obecně dostat zaplacenou. Nicméně tuto práci by mu měla zaplatit oprávněná, která uplatnila nezpůsobilý exekuční titul. Oprávněná by se pak mohla domáhat škody na rozhodci, který rozhodčí nález vydal, případně na těch, co jí neplatnou rozhodčí doložku formulovali nebo na soudu (státu), který exekuci chybně nařídil. Pokud soudní exekutor nechtěl po oprávněném úhradu nákladů exekuce, je to jeho právo, ale pak se může zlobit jen sám na sebe. Pokud se žalovaný dovolává několika usnesení Ústavního soudu (v článku V. odvolání), pak s tím se vypořádal nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1707/2017, ze dne 20. 12. 2017. Žalovaný si vybral dráhu soudního exekutora, která mu zajišťuje mnohem menší konkurenci, než v případě dráhy advokáta. Taková skutečnost a profit vyvažuje rizika, kdy mu nejsou přiznány náklady exekuce.

4. Po zjištění, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou, je včasné a přípustné, přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu, přezkoumal také řízení, které předcházelo jeho vydání, v intencích ustanovení § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.), se závěrem, že odvolání není důvodné. O odvolání bylo rozhodnuto bez nařízení jednání dle § 214 odst. 3 o. s. ř.
5. Odvolací soud vyšel při posouzení věci ze skutkových zjištění učiněných okresním soudem, tato zjištění jsou správná, odpovídají obsahu provedených důkazů. V podrobnostech pro stručnost odkazuje na písemné odůvodnění napadeného rozsudku. Tato skutková zjištění nebyla odvoláním zpochybněna.
6. Odvolací soud se ztotožňuje s okresním soudem, který dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Spor mezi účastníky má původ v exekučním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 152 EXE 34/2012, ve kterém žalobce vystupoval jako povinný, žalovaný jako soudní exekutor, který byl provedením exekuce pověřen. Exekuce byla pravomocně zastavena dne 4. 3. 2015, když důvodem zastavení exekuce byla její nepřípustnost podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. spočívající v tom, že exekuční titul nebyl vydán orgánem, který měl k jeho vydání pravomoc, neboť vykonávaný rozhodčí nález byl vydán rozhodcem, aniž by zde byla platná rozhodčí doložka. Rozhodnutí v exekučním řízení nebyl soud v tomto řízení oprávněn přezkoumávat či hodnotit. Okresní soud nárok žalobce na základě zjištěného skutkového stavu právně kvalifikoval jako bezdůvodné plnění ve smyslu ust. § 2991 o. z., tedy jako plnění

poskytnuté na základě právního důvodu, který odpadl. Vymožené plnění ve výši 52.755,70 Kč na náklady exekuce totiž žalovanému původně důvodně náleželo, avšak pouze do doby pravomocného zastavení exekuce a souvisejícího pravomocného výroku o nákladech exekuce. Vzhledem k podstatě uplatněného nároku není namístě posoudit právně nárok jinak, např. jako újmu způsobenou žalovaným ve smyslu ust. § 32 e. ř., když předpokladem odpovědnosti exekutora za škodu způsobenou v souvislosti s exekuční činností je porušení právní povinnosti, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vzniklou škodou a neexistence liberačního důvodu uvedeného v ustanovení [§ 32 odst. 2](#) e. ř. Exekutor neodpovídá za škodu, která vznikla v souvislosti s jeho činností, pokud tato činnost byla prováděna v souladu se zákonem (k tomu srov. NS ČR sp. zn. 25 Cdo 3028/2009).

7. Okresní soud se ve svém rozhodnutí vypořádal rovněž s dalšími námitkami žalovaného, které se následně opakují v podaném odvolání. Rovněž s těmito závěry se odvolací soud zcela ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.
8. Odvolací soud ve vztahu k odvolacím námitkám žalovaného odkazuje na závěr vyslovený v rozhodnutí NS ČR ze dne 16. 6. 2017, sp. zn. 20 Cdo 2528/2016, na které ve vyjádření k odvolání poukazyval rovněž žalobce, a s nímž se odvolací soud ztotožňuje, v němž Nejvyšší soud přijal závěr, že je-li najisto postaveno, že exekuce byla provedena na základě titulu, který byl po jejím nařízení zrušen, může být vymožené plnění identifikována s bezdůvodným obohacením (též usnesení NS ČR ze dne 24. 5. 2016, sp. zn. 20 Cdo 1503/2016).
9. Rovněž nelze souhlasit s odvolací námitkou žalovaného, že nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení nemohl vzniknout, může se jednat nanejvýše o škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, za kterou primárně odpovídá účastníkovi stát, a to na základě § 32 odst. 1 zák. č. 120/2001 Sb., exekuční řád v kombinaci s § 4 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Tento názor je již překonán. Nejvyšší soud ČR ve své judikatuře provedl srovnání úpravy náhrady škody dle § 32 e. ř. a § 57 notářského řádu a jazykovým výkladem dospěl k závěru, že exekuční řád, nedává jednoznačnou prioritu či dokonce výlučnou odpovědnost státu před odpovědností soudního exekutora. Dle § 32 odst. 1 e. ř. nestanoví-li zvláštní zákon jinak, je exekutor povinen nahradit újmu tomu, komu ji způsobil v souvislosti s činností podle tohoto zákona. Exekutor je povinen nahradit újmu i tehdy, byla-li újma způsobena při výkonu exekuční nebo další činnosti jeho zaměstnancem; případná povinnost této osoby nahradit újmu podle zvláštních předpisů tím není dotčena. Názor Nejvyššího soudu ČR je ustálený a lze dle něj uzavřít, že za škodu způsobenou exekutorem při výkonu veřejné moci, přenesené na něj zákonem, odpovídá vedle státu rovněž sám exekutor. Obě odpovědnosti stojí vedle sebe a poškozený si může vybrat, proti komu podá žalobní návrh. V tomto případě se žalobce domáhá po žalovaném zaplacení žalované částky a jeho nárok byl soudy obou stupňů posouzen jako bezdůvodné obohacení, nikoliv jako nárok na náhradu škody.
10. Pokud jde o další odvolací námitku žalovaného ohledně interpretace § 74 odst. 7 e. ř., zde odvolací soud souhlasí se závěry okresního soudu a také s argumentací žalobce uvedenou v jeho vyjádření k odvolání. Toto zákonné ustanovení jednoznačně uvádí, že provedením exekuce a zastavením exekuce zanikají účinky všech vydaných exekučních příkazů. Z tohoto důvodu je pak již nadbytečně vydaný exekuční příkaz k úhradě nákladů exekuce soudem zrušit, jak v odvolání namítá žalovaný.
11. Pokud žalovaný v odvolání nesouhlasí se závěrem okresního soudu o tom, že se v daném případě vzdal práva na náhradu nákladů exekuce, pak toto zjištění jednoznačně plyne z odůvodnění Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2015, č. j. 30 C 251/2015-228.
12. S žalovaným nelze souhlasit, ani pokud jde o jím vznesenou námitku promlčení. Okresní soud správně uzavřel, že nárok žalobce, uplatněný u soudu žalobou došlou soudu dne 9. 3. 2017, není promlčen. Správně počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty vázal na okamžik, kdy se ochuzený

skutečně dozví o tom, že došlo na jeho úkor k získání konkrétního bezdůvodného obohacení a kdo jej získal, přičemž tento počátek se odvíjí od okamžiku právní moci konečného rozhodnutí v daném exekučním řízení, kterým je usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2015, č. j. 30 Co 251/2015-228, které nabylo právní moci dne 2. 9. 2015.

13. Shodně s okresním soudem odvolací soud neshledává nespravedlivým, že žalovaný ponese náklady zastavené exekuce, avšak již Ústavní soud ve svých rozhodnutích opakovaně zdůraznil, že exekutor nemusí mít vždy zajištěnou náhradu exekuce. Samotný fakt, že nejsou uspokojeny veškeré nároky soudního exekutora, není protiústavní, jelikož exekutor z povahy povolání nese toto riziko sám, na což poukazoval rovněž žalobce ve svém vyjádření k odvolání.
14. Odvolací soud ze shora uvedených důvodů napadený rozsudek dle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný, včetně správného výroku o nákladech řízení.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., dle kterých byl procesně neúspěšný žalovaný zavázán zaplatit procesně úspěšnému žalobci částku 4.259 Kč. Tato částka představuje 3.220 Kč odměnu advokáta za jeden úkon právní služby dle ustanovení § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. za vyjádření k odvolání, 300 Kč náhradu hotových výdajů advokáta za tento úkon právní služby dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., 739 Kč 21% DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny a náhrady hotových výdajů dle ustanovení § 137 odst. 3 o. s. ř.
16. Náklady řízení byl žalovaný zavázán zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku dle ustanovení § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., a to advokátu žalobce dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho soudního výkonu.

Ostrava 29. listopadu 2018

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu